தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies
An Internationally Peer-Reviewed, Open Access Monthly Journal
eISSN: 3049-0723 pISSN: 3107-7781
Vol. 4 Issue: 03 December 2025
DOI: https://doi.org/10.63300/tm040312

Phonological and Morphological Aspects of Sangam Tamil: A Comparative Study with Tolkappiyam and the Post-Sangam Era

Dr. R. Vanithamani*,
Assistant Professor, Department of Tamil,
Queen's Arts and Science College for Women Punalakulam, Pudukkottai. Mobile: 95970038
Email: vanithamanichandrabose@gmail.com

Abstract:

Sangam literature primarily refers to Ettuthogai and Pathupattu. The objective of this paper is to thoroughly investigate the unique phonological, morphological, and syntactic features of the Tamil language embedded within these literary works. While Sangam Tamil largely conforms to the features defined in Tolkappiyam, the foundational grammar text of the Tamil language, it also encompasses several significant changes and variations that emerged as a result of linguistic evolution.

Phonologically, the study examines changes such as the flexibility of specific word-initial letters (e.g., the emergence of the 'ya' sound, possibly influenced by Sanskrit), the occurrence of geminated consonants at word-final positions (e.g., caanm, koṇm), the transformation of nasal sounds into lateral sounds (e.g., aan → aal), and the elision of the 'ya' sound before 'aa' (e.g., yaadu → aadu). Regarding morphology, the study reveals that during the Sangam period, tense was differentiated solely into past tense and non-past tense. The complete disappearance of the first-person singular suffix 'ēn' after the Sangam era, along with the observed changes in the frequency of second-person and third-person suffixes (e.g., ai → aay, ir → īr), contribute to understanding the historical continuity of the language. Finally, the prevalence of complex compound sentences, incorporating more than twenty subordinate clauses, is elucidated as a significant syntactic characteristic of Sangam Tamil. This study underscores how Sangam-era Tamil grammar laid the foundation for subsequent Tamil grammar and reaffirms its unique linguistic identity.

Keywords: *Sangam Literature, Nasal Sound, First Person, Second Person, Third Person, Alternation, Morphology, Tolkappiyam*

References:

1. Agathialingam, S. Muth Pazhantamilum Pin Pazhantamilum Mozhiyiyal. Anaiththindiya Thamizh Mozhiyiyarr Kazhagam, Annamalai Nagar.
2. Agathialingam, S. Sangaththamil – 3. Anaiththindiya Thamizh Mozhiyiyarr Kazhagam, Annamalai Nagar.
3. Agathialingam, S. Solliyal 1. Peyarial. Anaiththindiya Thamizh Mozhiyiyarr Kazhagam, Annamalai Nagar.
4. Irampuraṇanar. Tolkappiyam. Sarada Pathippagam, Chennai.
5. Iraasaa, K. Tamil Ilakkiya Varalaru. Annai Nilayam, Tiruchchirappalli, 2001.
6. Meenakshisundaram, T. P. Tamilmozhi Varalaru. Sarvoday Ilakkiya Pannai, Madurai.
7. Mohan, Ira. *Paththupattu*. New Century Book House, Chennai.
8. Shanmugam, C. V. *Sanga Ilakkiya Mozhiyamaipu Aaraichi*. Chennai.
9. Subash Chandrabose. *Nannul Iyal Pathippagam*. Thanjavur.

Author Contribution Statement: NIL.
Author Acknowledgement: NIL.
Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

License

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

சங்ககாலத் தமிழின் ஒலியியல் மற்றும் உருபனியல் கூறுகள்: தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க மருவிய காலத்துடனான ஒப்பாய்வு

***முனைவர் இரா.வனிதாமணி,**

உதவிப்பேராசிரியர் தமிழ்த்துறை, குயீன்ஸ் கலை அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி,

புனல்குளம், புதுக்கோட்டை.

ஆய்வுச்சுருக்கம் (Abstract)

சங்க இலக்கியம் என்று சிறப்பாகக் குறிக்கப் பெறுவன எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் ஆகும்.[1] இந்நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள தமிழ் மொழியின் தனித்துவமான ஒலியியல், உருபனியல் மற்றும் தொடரியல் கூறுகளைச் செம்மையான ஆய்வுக்கோணத்தில் ஆராய்வதே இவ்வறிக்கையின் நோக்கமாகும். சங்ககாலத் தமிழானது, தமிழ் மொழியின் மூல இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட கூறுகளைப் பெரும்பான்மை ஒத்துள்ளது என்றாலும், மொழி வளர்ச்சியின் பரிணாமத்தின் விளைவாகச் சில முக்கியமான மாற்றங்களையும் வேறுபாடுகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது.[1]

ஒலியியலில், குறிப்பிட்ட மொழிமுதல் எழுத்துக்களின் நெகிழ்வுத்தன்மை (எ.கா: வடமொழித் தொடர்பால் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய யகரத்தின் வருகை), சொல்லிறுதியில் ஈரொற்றுக்கள் பயின்று வருதல் (சான்ம், கொண்ம்), மூக்கொலியின் மருங்கொலியாக மாற்றம் (ஆன் $\rightarrow$ ஆல்), மற்றும் ஆகாரத்திற்கு முன் வரும் யகர ஒலி மறைதல் (யாடு $\rightarrow$ ஆடு) போன்ற மாற்றங்கள் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன.[1] உருபனியலைப் பொறுத்தமட்டில், சங்க காலத்தில் காலம் என்பது இறந்தகாலம் மற்றும் இறப்பொல்லாக் காலம் என இரண்டாக மட்டுமே வேறுபடுத்தப்பட்டுவந்தது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. தன்மை ஒருமை விகுதியான 'ஏன்' சங்க காலத்திற்குப் பின்னர் முற்றிலும் மறைந்தமை, முன்னிலை மற்றும் படர்க்கை விகுதிகளில் நிகழ்ந்த வடிவ அதிர்வெண் மாற்றங்கள் (எ.கா: ஐ $\rightarrow$ ஆய், இர் $\rightarrow$ ஈர்) ஆகியவை மொழியின் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன.[1] இறுதியாக, இருபதுக்கும் மேற்பட்ட துணைவாக்கியங்களை இணைத்து அமைந்த சிக்கலான கலப்பு வாக்கியங்களின் ஆதிக்கம் சங்கத் தமிழின் தொடரியல் போக்காகத் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.[1] இந்த ஆய்வானது சங்ககாலத் தமிழ் இலக்கணம், பிற்காலத் தமிழ் இலக்கணத்திற்கு அடித்தளம் இட்ட விதத்தையும், அதன் மொழியியல் தனித்தன்மையையும் நிலைநிறுத்துகிறது.

திறவுச்சொற்கள் (Keywords)

சங்க இலக்கியம், மூக்கொலி, தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை, உறழ்ச்சி, உருபனியல், தொல்காப்பியம்.

முன்னுரை (Introduction)

ஆய்வின் சூழலும் சங்க இலக்கியத்தின் தனித்தன்மையும்

தமிழ் மொழி வரலாற்றில், சங்க காலம் (கி.மு. 100 முதல் கி.பி. 250 வரை) [2] என்பது மொழியியல் செழுமையின் உச்சக்கட்டத்தைக் குறிக்கும் ஒரு பொற்காலமாகும். இக்காலத்திய இலக்கியத்

தொகுப்புகளான எட்டுத்தொகை மற்றும் பத்துப்பாட்டு ஆகியவை சங்க இலக்கியம் என்ற பொதுப்பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன.[1] இந்த இலக்கியங்கள், அகம் (அன்பு) மற்றும் புறம் (வீரம், அறம்) சார்ந்த விழுமியங்களை விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளதோடு, பழந்தமிழின் ஒலியியல், உருபனியல் மற்றும் தொடரியல் அமைப்புகளைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள அரிய சான்றாதாரங்களாகவும் திகழ்கின்றன.[2]

சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் மொழி அமைப்பானது, தமிழ் மொழியின் மிகப்பழைய இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட மொழிக் கூறுகளைப் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றன.[1] ஆயினும், சில விதிவிலக்கான மாற்றங்களையும், இலக்கண நெகிழ்ச்சிகளையும் சங்கத் தமிழ் கொண்டுள்ளது.[1] இந்தச் சிறுபான்மை வேறுபாடுகளைப் பகுப்பாய்வு செய்வதன் மூலம், இலக்கண விதிக்கும் இலக்கியப் பயன்பாட்டிற்கும் இடையேயான வரலாற்றுத் தொடர்பைக் கண்டறிய முடிகிறது.

தொல்காப்பியத் தமிழ் என்பது சங்ககாலத் தமிழே என்று கருதப்பட்டாலும், சங்க இலக்கியங்களில் காணப்பட்ட சில மொழியியல் மாற்றங்கள், இலக்கண நூலை இயற்றிய தொல்காப்பியர், மொழியின் தூய்மையான அல்லது முந்தைய வடிவத்தை விதியாக்கியிருக்கலாம் என்பதைக் காட்டுகிறது. அதாவது, இலக்கணம் இயற்றப்பட்ட பின்னரே அல்லது அது நிலைபெறத் தொடங்கிய பின்னரே, சமுதாயப் பயன்பாட்டில் தோன்றிய புதிய வடிவங்கள் இலக்கியப் பயன்பாட்டில் ஊடுருவத் தொடங்கியுள்ளன. சங்க இலக்கியம் என்பது தொல்காப்பிய இலக்கணத்தின் எல்லைக்குள் இயங்கினாலும், மொழி வளர்ச்சியின் விளைவுகளைப் பதிவு செய்யும் ஓர் ஆவணமாகக் காணப்படுகிறது.

ஆய்வின் நோக்கம் மற்றும் கட்டமைப்பு

சங்ககாலத் தமிழ் பெற்றுள்ள ஒலியியல் மற்றும் உருபனியல் மாற்றங்களை, அவை தொல்காப்பியத் தமிழுடன் கொண்டிருக்கும் ஒப்பீட்டு வேறுபாடுகளையும், சங்க மருவிய காலத்துடனான அதன் தொடர்ச்சியையும் விரிவாக ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் தலையாய நோக்கமாகும்.[1] சங்க காலத்தில் ஏற்பட்ட இந்த மொழியியல் மாற்றங்கள், பிற்காலத் தமிழ் (இடைக்காலத் தமிழ்) எவ்வாறு பரிணாமம் அடைந்தது என்பதற்கான மொழியியல் சான்றுகளை வழங்குகின்றன. இந்த ஆய்வு, தமிழின் வரலாற்று மொழியியலில் காணப்படும் முக்கியப் பரிணாமப் புள்ளிகளைத் துல்லியமாக வரையறுப்பதன் மூலம் அதன் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சிப் பாதையை வெளிப்படுத்துகிறது.

சங்கத் தமிழின் ஒலியியல் விதிகள் மற்றும் மாற்றங்கள் (Phonological Rules and Changes in Sangam Tamil)

மொழிமுதல் எழுத்துக்களின் அமைப்பு மற்றும் நெகிழ்வு (Word-Initial Phonemes and Flexibility)

சங்க இலக்கியத்தில் பன்னிரண்டு உயிர் எழுத்துகளும் மொழிக்கு முதலில் வந்துள்ளன.[1] மெய்யெழுத்துகளுள் க, த, ப, ம என்னும் ஐந்து மெய்யெழுத்துகளும் எல்லா உயிர் எழுத்துகளோடும் இணைந்து மொழிக்கு முதலில் வருகின்றன.[1] இந்த அடிப்படை விதிகள் தமிழ் மொழியின் செம்மையான ஒலியியல் கட்டமைப்பின் நிலையான கூறுகளைக் காட்டுகின்றன.

வகரம் மற்றும் ஞகரம்

வகரம் (Vakaram) மொழிக்கு முதலில் வரும்போது, உ, ஊ, ஒ, ஓ என்னும் நான்கு உயிர்கள் ஒழிந்த ஏனைய எட்டு உயிர்களோடு மட்டுமே இணைந்து வரும் என்று தொல்காப்பியம் வரையறுத்த விதி, சங்க இலக்கியத்திலும் அப்படியே பின்பற்றப்படுகிறது.[1] இதற்கு ஆதாரமாக, வகரத்தை முதலாகக் கொண்ட பின்வரும் சங்க இலக்கியச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன: வடுகர் (நற்-212), வாடை (நற்-05), விரல் (அக-34), வீரர் (அக-36), வெகுகரம்ளி (பொருந-172), வேந்தன் (அக-24), மற்றும் வையை (மது-356).[1]

ஞகரம் (Ñakaram) மொழி முதலில் வருவது குறித்து தொல்காப்பிய விதிகள் கடுமையாக இருந்தபோதும், சங்க இலக்கியத்தில் ஞகரம் அ, எ, ஒ ஆகியவற்றுடன் இயைந்து மொழி முதலில் வருவதுடன், அ, இ ஆகியவற்றுடனும் இணைந்தும் மொழிமுதலாகிறது.[1] இதற்குச் சான்றாக, ஞரல (பதிற்-30), ஞிமிறு (புறம்-93) போன்ற சொற்கள் உள்ளன.[1]

யகரத்தின் விதிவிலக்கு மற்றும் வெளித்தொடர்பு

யகரம் (Yákaram) பொதுவாக ஆ-வோடு இணைந்து மட்டுமே மொழிமுதலாக வரும் என்ற விதிக்குப் புறம்பாக, சங்க இலக்கியத்தில் யகரம் அகரத்தோடும், ஊகாரத்தோடும் இணைந்து மொழி முதலில் வந்துள்ளது.[1] உதாரணமாக, யவனர் (அக-149) மற்றும் யூபம் (பதிற்-67) ஆகிய சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.[1] பிற உயிர்களுடன் இணைந்து யகரம் மொழி முதல் வருவது, மொழியின் உள்ளார்ந்த ஒலியியல் அமைப்பிற்கு மாறாக, வடமொழித் தொடர்பால் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.[1]

இங்கு ஒரு முக்கியமான மொழியியல் பரிணாமம் கவனிக்கத்தக்கது: சங்ககாலச் சமூகம் வர்த்தகம், பண்பாடு அல்லது அரசியல் ரீதியாக வெளித் தொடர்புகளைப் பெற்றிருந்தமையால், தமிழின் ஒலியியல் எல்லைகள் சற்று நெகிழ்வு அடைந்துள்ளன. இந்தச் சொற்கள் இலக்கணத்தின் வரையறையைத் தாண்டி இலக்கியப் பயன்பாட்டில் இடம் பெற்றிருப்பது, மொழியியல் கட்டமைப்பின் அடிப்படைக் கூறுகள் வெளிப்புறத் தாக்கங்களால் பாதிக்கப்படத் தொடங்கியதன் ஆரம்ப சான்றாக அமைகிறது.

உடம்படுமெய் மற்றும் ஈரொற்று மயக்கங்கள்

உயிரொலிகளின் மயக்கங்களைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, உடம்படு மெய்களான யகரம் மற்றும் வகரத்தின் வருகை சங்க காலத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது.[1] இது, மொழியின் உச்சரிப்புத் தெளிவுக்காக அது மேற்கொள்ளும் உள்ளார்ந்த சரிசெய்தல் முயற்சியாகும்.

சொல்லிறுதி ஈரொற்று வருகை

செய்யுள் இலக்கணத்தில் சொல்லின் இறுதியில் இரட்டை ஒற்றாக (ஈரொற்று) வரும் ஒரு வழக்கம் காணப்பட்டது. னகாரம் மற்றும் மகாரம் ஆகிய இரண்டு ஒற்றெழுத்துகள் இவ்வாறு இரட்டித்து வரும் எனத் தொல்காப்பியம் விதியாக்கியுள்ளது (தொல்.எ.51).[1] போலும் என்ற சொல் போன்ம் ஆகிறது. இது மட்டுமன்றி, சான்ம்-மலை (நற்-381), தின்ம் (புற-150) போன்ற சொற்களும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.[1] இந்த விதி, ண்ம் (கொண்ம் புற-152) மற்றும் ய்ம் (தேய்ம் நற்-68) போன்ற பிற மெய்களுக்கும் விரிவடைந்துள்ளது.[1] இந்த ஈரொற்று வருகை, யாப்புக்காகவோ அல்லது உச்சரிப்பு அழுத்தத்தைக் குறிக்கவோ பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம்.

ஒலியியல் பரிமாற்றங்கள் (Phonological Transitions)

சங்கத் தமிழில் நிகழ்ந்த முக்கியமான ஒலியியல் மாற்றங்கள், பிற்காலத் தமிழ் உருவானதற்கான தெளிவான வழிகாட்டிகளாக உள்ளன.

மூக்கொலி மறைவும் மருங்கொலி மாற்றமும்

மூக்கொலியை (Nasal Sound) இறுதியாக உடைய சொற்களில், மூக்கொலி மறைந்து அது மருங்கொலியாக (Lateral Sound) மாறியது. இது வேற்றுமை உருபுகளில் ஏற்பட்ட குறிப்பிடத்தக்க மாற்றமாகும்.[1]

- மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு: ஆன் $\rightarrow$ ஆல்
- ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு: இன் $\rightarrow$ இல்

இதேபோல், னகரம் (n) ஞகரமாக (ñ) மாறும் ஒலி மாற்றமும் நிகழ்ந்துள்ளது. இது பெரும்பாலும் அடுத்து வரும் சொல்லின் அல்லது ஒலியின் காரணமாக ஏற்படும் ஒலியியல் அண்மையாக்க விளைவாக (co-articulation effect) இருக்கலாம். இதற்கு அன்னை $\rightarrow$ அஞ்ஞை, முன்னை $\rightarrow$ முஞ்ஞை ஆகிய உதாரணங்கள் வழங்கப்படுகின்றன.[1]

யகர ஒலி மறைதல்

ஆகாரத்திற்கு முன் வரும் யகர மெய் கெட்டது, சங்ககாலத் தமிழில் காணப்பட்ட ஓர் இன்றியமையாத ஒலி மாற்றமாகும்.1 இதுவே பிற்காலத்தில் தமிழ் மொழியில் நிலையான விதியாக உருவானது.

இந்த மாற்றத்திற்கான சான்றுகள் பின்வருமாறு:

சங்கத் தமிழ் வடிவம்	**ஒலி மாற்றத்திற்குப் பின்**	**ஆதாரம்**
யாடு	ஆடு	நற் 266.5 [1]
யாமை	ஆம	புறம் 387.1 [1]
யார்	ஆர்	நற் 119.4 [1]
யாற்று	ஆற்று	பதிற் 43.15 [1]

இந்த யகர ஒலி மறைவுப் போக்கு, பிற்கால இலக்கண நூலான *நேமிநாதம்* மூலம் "யா முதற் பேர் ஆ முதலாகும்" எனப் பிற்காலத்தில் விதியாக்கப்பட்டது.[1] யகர ஒலி மறைவு போன்ற மாற்றங்கள் முதலில் சங்க இலக்கியங்களில் பயன்பாட்டில் இருந்தன, பின்னர் இவை பிற்கால இலக்கணிகளான நேமிநாதரால் விதிகளாக வரையறுக்கப்பட்டன என்பதைக் கவனிக்கையில், மொழியியல் மாற்றங்கள் முதலில் பேச்சுவழக்கிலும், பின்னர் இலக்கியப் பயன்பாட்டிலும் தோன்றி, இறுதியாகவே இலக்கண நூல்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு விதியாக்கப்படுகின்றன என்பது தெளிவாகிறது. சங்க இலக்கியப் பயன்பாடு இலக்கண மாற்றத்திற்கான ஆய்வுக் களமாகச் செயல்பட்டுள்ளது.

உறழ்ச்சி (Variation)

பழந்தமிழில் வடிவ உறழ்ச்சி (ஒரு சொல் பல வடிவங்களில் வருதல்) சற்று மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது.[1] இது மொழியில் ஒலி மற்றும் உருபனியல் சீராக்கம் (Standardization) நடைபெறுவதற்கு முந்தைய நிலையைக் குறிக்கிறது. அகல்பு (பதிற் 43) $\rightarrow$ அகல்வு (நற் 388), அசைபு (அகம் 106)

tamilmanam

$\rightarrow$ அசைவு (அகம் 29), ஊணம் (நற் 45) $\rightarrow$ நிணம் (அகம் 9) ஆகியவை உறழ்ச்சிக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.[1]

சங்கத் தமிழின் உருபனியல் ஆய்வு: காலம் மற்றும் இடம் (Morphological Analysis: Tense and PNG)

சங்கத் தமிழில் திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றுக்கு அடிப்படையாக அமைவது பதிலிடு பெயர்கள் ஆகும். இதனைத் தொல்காப்பியர், "தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும் அம்மூ விடத்தும் உரிய என்ப" (தொல் 511) என்று வரையறுக்கிறார்.[1]

கால இடைநிலைகள் (Tense Markers)

சங்ககாலத் தமிழில் காலம் என்பது நிகழ்கால இடைநிலை தெளிவின்றி, இறந்தகாலம் மற்றும் இறப்பொல்லாக் காலம் (Non-Past Tense) என்ற இரண்டு வேறுபாடுகளாக மட்டுமே காணப்பட்டது.[1]

இறந்தகாலம்

இறந்தகால இடைநிலைகளாக, த், ந்த், த்த், ட், ற், க் ஆகியவை பயின்று வந்துள்ளன.[1] உதாரணமாக, செய்தனம் (குறு 340), செய்து (அகம் 32) ஆகியனவற்றைக் கூறலாம்.[1] பிற்காலத்தில் தகரத்தை மட்டும் இறந்த கால விகுதியாக ஏற்கும் வினைகள், பழந்தமிழில் த கர விகுதியையும் இ கர விகுதியையும் பெற்றுள்ளமை, கால விகுதிகளின் நெகிழ்வுத்தன்மையைக் காட்டுகிறது.[1]

இறப்பொல்லாக் காலம்

இறப்பொல்லாக் காலத்தைக் காட்ட வ், ப், ம், ந் ஆகிய இடைநிலைகளுடன் க், த், ட், ற் போன்ற கால இடைநிலைகளும் தன்மை மற்றும் முன்னிலையில் வருகின்றன.[1] இதற்குச் சான்றாக, அறிகை (புறம் 186), உரைக்கோ (நற் 211), விடுதும் (புற 9) ஆகிய வினை வடிவங்கள் உள்ளன.[1] மேலும், இறப்பொல்லாக் காலத்தைக் காட்ட உந், த், உம், க் ஆகிய பல விகுதிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன.[1]

தன்மை விகுதிகளின் வீழ்ச்சி (First Person Suffixes)

தன்மை ஒருமை (1SG)

பழந்தமிழில் தன்மை ஒருமை விகுதிகளாக ஏன், என், அன், அல் ஆகியவை காணப்படுகின்றன.[1] இவற்றில், 'ஏன்' விகுதி சங்க இலக்கியங்களில் மட்டும் வந்து, சங்க மருவிய கால இலக்கியங்களில் முற்றிலும் வழக்கொழிந்து விட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்க மொழியியல் மாற்றமாகும்.[1] வந்தேன் (பத்து 4.461), உரைப்பேன் (பதி 7.3), உணரேன் (அகம் 48.4), வாழலேன் (நற் 11.79), உடையேன் (குறு 230.4) ஆகியவை 'ஏன்' விகுதிக்கு உதாரணங்களாகும்.[1]

'ஏன்' விகுதியின் இருப்பு அல்லது இல்லாமை என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நூலின் கால வரையறையைத் (Chronological Marker) தீர்மானிக்க உதவும் மிகத் துல்லியமான மொழியியல் சான்றாகும். ஒரு மொழியின் குறிப்பிட்ட ஒருமை விகுதி முழுவதுமாக வழக்கொழிவது, அதன் அடிப்படை உருபனியல் கட்டமைப்பில் ஏற்பட்ட ஆழமான மாற்றத்தைக் குறிக்கிறது. இது, இலக்கணக் கூறுகளின் தேர்வு மற்றும் நிலைத்தன்மையைச் சமூகப் பயன்பாடு தீர்மானிப்பதை உணர்த்துகிறது.

தன்மை பன்மை (1PL)

தன்மைப் பன்மை விகுதிகளாக – ஏம், எம், கும், இகும், றும், ஓம் போன்றவை சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.[1] இவற்றில், விட்டேம் (நற்-15.10), அல்கியேம் (நற்-319.12), செல்வேம் (அகம் 319.15), பொருவேம் (பத்து 289) ஆகியவை ஏம் விகுதிக்குச் சான்றுகளாகும்.[1]

முன்னிலை விகுதிகளில் அதிர்வெண் மாற்றம் (Second Person Suffix Frequency Shift)

சங்க காலத்திற்கும், சங்க மருவிய காலத்திற்கும் இடையில் முன்னிலை விகுதிகளின் பயன்பாட்டில் குறிப்பிடத்தக்க அதிர்வெண் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன.

முன்னிலை ஒருமை (2SG)

முன்னிலை ஒருமையைக் காட்ட ஐ மற்றும் ஆய் ஆகிய விகுதிகள் பயன்பட்டன. சங்க இலக்கியங்களில் ஐ விகுதி (இழைத்தனை ஐங் 455.5) அதிகமாகவும், ஆய் விகுதி (பிழைத்தாய் புற 43.17) குறைவாகவும் காணப்பட்டன.[1] ஆனால், சங்க மருவிய கால இலக்கியங்களில் ஆய் விகுதி அதிகரித்து, ஐ விகுதி வழக்கற்றுப் போவதைக் காணமுடிகிறது.[1]

முன்னிலை பன்மை (2PL)

முன்னிலை பன்மை விகுதிகளாக இர் (என்றனிர் பதி 77.2) மற்றும் ஈர் (காணீர் அகம் 130.1) ஆகியவை சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. இர் விகுதி சங்க இலக்கியங்களில் அதிகம் பயின்று வர, ஈர் விகுதி சங்க மருவிய கால இலக்கியங்களில் அதிகம் பயின்று வந்துள்ளது.[1]

முன்னிலை விகுதிகளில் நிகழ்ந்த குறுகிய உயிரிலிருந்து நீண்ட உயிருக்கு ஆன மாற்றம் (ஐ $\rightarrow$ ஆய், இர் $\rightarrow$ ஈர்) ஒரு முக்கியமான ஒலியியல்-உருபனியல் போக்கைக் காட்டுகிறது. நீண்ட உயிர்களைக் கொண்ட விகுதிகள் (ஆய், ஈர்), குறுகிய உயிர்களைக் கொண்ட விகுதிகளின் இலக்கணச் செயல்பாட்டை உள்வாங்கி அவற்றின் பயன்பாட்டை வழக்கொழியச் செய்தன. விகுதியின் இலக்கணச் செயல்பாட்டைத் தெளிவாக நிலைநிறுத்துவதற்கும், உச்சரிப்பு வேகத்தால் ஏற்படும் சிதைவுகளைத் தவிர்ப்பதற்கும் மொழி மேற்கொண்ட ஒரு சீர்திருத்த நடவடிக்கை இது என மொழியியல் அடிப்படையில் விளக்கலாம்.

படர்க்கை விகுதிகள் (Third Person Suffixes)

ஆண்பால் (Masculine)

படர்க்கை ஆண்பாலில் அன், ஆன், ஒன் ஆகிய விகுதிகள் உள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் அன் (என்றனன் நற் 50.7) விகுதி அதிகமும், சங்க மருவிய கால இலக்கியங்களில் ஆன் (மலைந்தான் ஐங் 201.2) விகுதி அதிகமும் பயின்று வருகின்றன. சங்க காலத் தமிழில் எதிர்மறையில் வந்த ஆன் விகுதி, சங்க மருவிய காலத் தமிழில் கால இடைநிலைக்குப் பின்னால் வரும்படி மாற்றம் பெற்றுள்ளது.[1] ஒன் விகுதிக்கு ஈத்தோன் (புறம் 386.16) சான்றாகிறது.[1]

பெண்பால் (Feminine)

பெண்பாலைக் குறிக்க அள், ஆள், ஒள், இ விகுதிகள் காணப்படுகின்றன.[1]

- அள் (வந்தனள் நற் 352.12), ஆள் (செல்வாள் நற் 20.9), இ (உறுவி குறு 192.2) ஆகியன வினை முற்றுக்களிலும் வினையாலணையும் பெயர்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

tamilmanam

- ஒள் விகுதி (கிடந்தோள் நற் 370.4) வினையாலணையும் பெயர்களில் மட்டுமே வருவதைக் காண முடிகிறது.[1]

சங்கத் தமிழின் தொடரியல் போக்குகள் (Syntactical Trends in Sangam Tamil)

கலப்பு வாக்கியங்களின் ஆதிக்கம்

சங்ககாலத் தமிழில் எளிய வாக்கியங்கள் மிக அருகியே காணப்படுகின்றன. மாறாக, பல துணைவாக்கியங்களை (Subordinate Clauses) இணைக்கும் மிக நீண்ட கலப்பு வாக்கியங்களே (Complex Sentences) ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன.[1]

தொகுப்பு நூல்களான பதிற்றுப்பத்திலும் அகநானூற்றிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளின்படி, இருபதுக்கும் அதிகமாகத் துணைவாக்கியங்களை இணைத்து உருவான நீண்ட கலப்பு வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன.[1] இந்த அதீத தொடரியல் சிக்கல்தன்மை, சங்கப் பாடல்கள் சடங்கு ரீதியிலான (Formal) அல்லது உயர் புலமை வாய்ந்த சூழலில் இயற்றப்பட்டன என்பதைக் காட்டுகிறது. ஒரு மொழியின் தொடரியல் நெகிழ்வுத்தன்மை, அதன் சொல் உருபனியல் செழுமையுடன் நேரடியாகத் தொடர்புடையது. வினைச்சொற்களில் திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவை தெளிவாகக் குறிக்கப்படுவதால், வாக்கியத்தின் நீளம் எவ்வளவு இருப்பினும், அதன் தொடரியல் குழப்பம் தவிர்க்கப்படுகிறது. சங்கத் தமிழ் என்பது பேச்சுவழக்கிலிருந்து விலகிய, நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட 'செய்யுள் தமிழ்' என்பதற்கான வலுவான மொழியியல் சான்று இதுவாகும்.[1]

பொருளின் அடிப்படையில் வாக்கியங்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்: செய்தி வாக்கியங்கள், வினாவாக்கியங்கள், வியங்கோள் வாக்கியங்கள், ஏவல் வாக்கியங்கள், உணர்வு வாக்கியங்கள் மற்றும் கூட்டு வாக்கியங்கள்.[1]

அட்டவணை: சங்கத் தமிழில் உருபனியல் அதிர்வெண் மாற்றங்கள்

சங்க இலக்கியங்களுக்கும், சங்க மருவிய கால இலக்கியங்களுக்கும் இடையில், வினை விகுதிகளின் பயன்பாட்டு அதிர்வெண்ணில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் கீழ்க்காணும் அட்டவணையில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.[1]

விகுதி அதிர்வெண் ஒப்பீடு

வகை	விகுதி	சங்க இலக்கியங்களில் அதிர்வெண்	சங்க மருவிய காலத்தில் அதிர்வெண்	மொழிப் பரிணாமம்
தன்மை ஒருமை	ஏன்	அதிக அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டது	முற்றிலும் வழக்கொழிந்தது	தனித்த மொழிக் காலக்குறிப்பான்
முன்னிலை ஒருமை	ஐ	அதிகமாகப் பயின்று வந்தது	குறைவாகப் பயின்று வந்தது (வழக்கொழிந்தது)	குறுகிய உயிர் வீழ்ச்சி
முன்னிலை ஒருமை	ஆய்	குறைவாகப் பயின்று வந்தது	அதிகமாகப் பயின்று வந்தது	நீண்ட உயிர் ஆதிக்கம்

வகை	விகுதி	சங்க இலக்கியங்களில் அதிர்வெண்	சங்க மருவிய காலத்தில் அதிர்வெண்	மொழிப் பரிணாமம்
முன்னிலை பன்மை	இர்	அதிகமாகப் பயின்று வந்தது	குறைவாகப் பயின்று வந்தது	குறுகிய உயிர் வீழ்ச்சி
முன்னிலை பன்மை	ஈர்	குறைவாகப் பயின்று வந்தது	அதிகமாகப் பயின்று வந்தது	நீண்ட உயிர் ஆதிக்கம்
படர்க்கை ஆண்பால்	அன்	அதிகமாகப் பயின்று வந்தது	குறைவாகப் பயின்று வந்தது	குறுகிய விகுதி வீழ்ச்சி
படர்க்கை ஆண்பால்	ஆன்	எதிர்மறையில் வந்தது	கால இடைநிலைக்குப் பின் வந்தது (அதிகம்)	இலக்கணச் செயல்பாட்டு மாற்றம்

முடிவுரை (Conclusion)

சங்ககாலத் தமிழ், தமிழ் மொழியின் தொன்மையானதும், இலக்கண மரபிற்குக் காரணமாக அமைந்ததுமான தொல்காப்பிய இலக்கணக் கட்டமைப்பைப் பெருபான்மையாகப் பின்பற்றி ஒரு செம்மையான மொழியாக விளங்கியது.[1] மொழியியல் அடிப்படையில் திராவிட ஒப்பிலக்கணத்தோடும், இடைக்காலத் தமிழ் மொழியோடும் ஒப்பிட்டுக் காணும்போது, சங்கத் தமிழின் தனிச்சிறப்பு வெளிப்படுகிறது.[1]

சங்க காலத்தில் ஏற்பட்ட சிறுபான்மை வேறுபாடுகளும், மொழியின் இயல்பான வளர்ச்சிப் போக்கைக் காட்டுகின்றன.[1] குறிப்பாக, மூக்கொலி மருங்கொலியாதல், யகர ஒலி நீக்கம், மற்றும் தன்மை ஒருமை விகுதியான 'ஏன்' இன் மறைவு ஆகியவை தமிழ் மொழியின் ஒரு காலகட்டத்தை வரையறுக்கும் முக்கியமான பரிணாமக் குறியீடுகளாகத் திகழ்கின்றன. முன்னிலை மற்றும் படர்க்கை விகுதிகளில் நிகழ்ந்த அதிர்வெண் மாற்றங்கள், ஒரு மொழியில் நீண்ட உயிர் ஒலிகளைக் கொண்ட உருபனியல் கூறுகள் நிலைபெற்று, குறுகிய உயிர் ஒலிகளைக் கொண்டவற்றை வழக்கொழியச் செய்யும் போக்கைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

இந்த மொழியியல் கூறுகள், சங்ககாலம் என்பது பழந்தமிழ் மரபின் இறுதிக் கட்டமாகவும், இடைக்காலத் தமிழ் இலக்கணக் கூறுகளின் தொடக்கப் புள்ளியாகவும் இருந்தமையை உறுதிப்படுத்துகின்றன. சங்க கால மொழியமைப்பு, அதன் செழுமையான ஒலியியல் மற்றும் உருபனியல் நுணுக்கங்களுக்காக, திராவிட மொழியியல் ஒப்பாய்விலும், தமிழின் வரலாற்று ஆய்விலும் இன்றியமையாத களமாக நீடிக்கிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

நற்றிணை பா - 212, மேலது பா - 5, அகநானூறு - பா 34, மேலது பா - 36, பொருநராற்றுப்படை பா - 172, அகநானூறு பா - 24, மதுரைக்காஞ்சி பா - 356, பதிற்றுப்பத்து பா - 30, புறநானூறு பா - 93, அகநானூறு பா - 149, பதிற்றுப்பத்து பா - 67, மீனாட்சிசுந்தரம் தெ.பொ.மி. தமிழ்மொழி வரலாறு பக் - 108, தொல்காப்பியம் நூ - 51, நற்றிணை பா - 381, புறநானூறு பா - 150, மேலது பா - 152, நற்றிணை பா – 68, நன்னூல் நூ – 120, நற்றிணை பா – 266.5, புறநானூறு பா – 387.1, நற்றிணை பா – 119.4, குறுந் – 24.3, நேமிநாதம் நூ – 36, பதிற்றுப்பத்து பா – 43, நற்றிணை பா – 388, அகநானூறு பா – 106, மேலது பா – 29, நற்றிணை பா – 45, அகநானூறு பா – 9, தொல்காப்பியம் நூ – 511, குறுந்தொகை பா – 304, அகநானூறு பா – 32, புறநானூறு பா – 186, நற்றிணை பா – 211, புறநானூறு பா – 9, பதிற்றுப்பத்து பா- 4.461, மேலது பா – 73.17, அகநானூறு பா – 48.4, நற்றிணை பா – 11.79, குறுந்தொகை பா – 230.4, நற்றிணை பா – 15.10, அகநானூறு பா – 319.12, மேலது பா – 319.15, மேலது பா – 9.289, ஐங்குறுநூறு பா – 445.5, புறநானூறு பா – 43.17, பதிற்றுப்பத்து பா – 77.2, அகநானூறு பா – 236.16, அகத்தியலிங்கம் ச. சங்கத்தமிழ் பக் – 2275, நற்றிணை பா – 50.7, ஐங்குறுநூறு பா – 20.1, புறநானூறு பா – 386.16, நற்றிணை பா – 352.12, மேலது பா – 20.9, மேலது பா – 370.4, புறநானூறு பா – 161.6, சண்முகம் செ.வை சங்க இலக்கிய மொழியமைப்பு பக் – 326-334

துணைநூற்பட்டியல்

1. அகத்தியலிங்கம் ச. சங்கத்தமிழ் – 3 அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம் அண்ணாமலை நகர்.
2. அகத்தியலிங்கம் ச சொல்லியல் 1.பெயரியல் அண்ணாமலை நகர்.
3. அகத்தியலிங்கம் .ச. முன் பழந்தமிழும் பின் பழந்தமிழும் மொழியியல் அண்ணாமலை நகர்.
4. இளம்பூரணனார், தொல்காப்பியம் சாரதா பதிப்பகம், சென்னை
5. .இராசா (முனைவர்.கி) தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,அன்னை நிலையம், திருச்சிராப்பள்ளி, முதல்பதிப்பு 2001
6. சண்முகம் செ.வை சங்க இலக்கிய மொழியமைப்பு ஆராய்ச்சி சென்னை.
7. சுபாஷ் சந்திரபோஸ் நன்னூல் இயல் பதிப்பகம் தஞ்சாவூர்.
8. மீனாட்சிசுந்தரம் தெ.பொ. தமிழ்மொழி வரலாறு சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை மதுரை.
9. மோகன் (முனைவர் இரா) பத்துப்பாட்டு,நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை,

உரிமம்

இந்த ஆக்கம், கிரியேட்டிவ் காமன்சு அட்ரிபியூசன் 4.0 சர்வதேச உரிமத்தின் கீழ் உரிமம் பெற்றுள்ளது.